

ným jednáním provinil proti trestní normě §u 183 tr. zák. V tomto směru stížnost postrádá vývodů a úvah, dávajíc takto sama na jevo, že není s to, proti stanovisku soudu nalézacího vznéstí důvodné námitky. Že prodej s výhradou práva vlastnického až do úplného zaplacení kupní ceny je dle občanského práva přípustným (§§ 1066 a násl. obč. zák.), stížnost nepopírá. Podstata takového prodeje spočívá pak v tom, že převod vlastnictví stal se pod odkládací výminkou úplného zaplacení kupní ceny, takže tímto zaplacením je odevzdání podmíněno. Úmluvou takovou ujednávají strany, že předmět koupě zůstává až do zaplacení kupní ceny vlastnictvím prodávatelovým a že přejítí má do vlastnictví kupujícího teprve, až je kupní cena úplně zaplacená. To má v důsledku, že věc, s onou výhradou koupená, je pro kupujícího až do úplného zaplacení věcí cizí, která mu byla prodávajícím až do úplného zaplacení kupní ceny pouze svěřena, s níž kupitel nesmí proto volně nakládati (§ 354 obč. zák.) a tedy ji zejména, ať jakýmkoli způsobem zcizovati. V tomto případě je zjištěno, že obžalovaný koupené kolo ihned po dvakráte zastavil, aniž k tomu byl oprávněn, značnou část peněz utratil, ničeho na kolo nezaplatil, takže dlužno o něm, an dle zjištění rozsudku by si vědom právního poměru mezi ním a prodávatelem kola založeného, za to míti, že nakládal s kolem tím jako s vlastním a že si je přivlastnil a tudíž ve smyslu zákona zpronevěřil. Třebaže jednání, týkající se výhrady vlastnictví, tvoří svou povahou vedlejší ujednání při smlouvě kupní, přece dotýká se podstaty věci potud, že nepřechází věc ihned do volné dispozice přejímatele, nýbrž přejítí ono je odvislo od úplného zaplacení kupní ceny a že dotud dlužno považovati věc pouze za přejímateli svěřenou. Tento ocitá se svým protismluvním jednáním nejen v rozporu s předpisy práva občanského, nýbrž za ostatních předpokladů i se zákazy práva trestního.

Čís. 1205.

Podlounný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Předchozí odsouzení pro přestupek podlounného vývozu zakládá skutkovou podstatu přečinu dle §u 2 b) zák. pouze tehdy, byl-li trest pro předchozí přestupek na pachateli již vykonán.

(Rozh. ze dne 5. května 1923, Kr I 330/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského soudu v Mostě ze dne 23. února 1922, jímž byl Ludvík H. uznán vinným přečinem nedokonaného, podlounného vývozu dle §u 8 tr. zák. a §u 2 písm. b) zákona ze dne 18. března 1920 čís. 188 sb. z. a n. a odsouzen za to dle posléze citovaného zákonného ustanovení ku trestu vězení na 6 měsíců, porušen byl zákon v ustanovení §u 2 písm. b) cit. zákona; rozsudek tento se ve výroku o vině, trestu a ztrátě práva volebního zrušuje jako zmatečný; obžalovaný jest vinen přestupkem nedokonaného podlounného vývozu dle §u 8 tr. zák. a

§u 2 lit. a) zákona o podloudném vývozu, jehož se dopustil tím, že dne 10. srpna 1921 společně s Augustem L-em poblíže V. asi 90 vajec v ceně 114 Kč bez potřebného povolení ku hranicím nesl v úmyslu, je vyvésti do ciziny, čímž předsevzal čin, který ke skutečnému vykonání vedl, při čemž přestupek jen pro překážku odjinud v to příšlou dokonán nebyl, a odsuzuje se za to dle druhého odstavce a) zákona ze dne 18. března 1920 čís. 188 sb. z. a n. do vězení na dobu jednoho týdne.

D ů v o d y:

Ludvík H. byl rozsudkem okresního soudu ve Výprtech ze dne 11. července 1921, odsouzen pro přestupek nedokonaného podloudného vývozu na tři dny do vězení. Po konaném šetření byl usnesením téhož soudu ze dne 29. března 1922 výkon trestu odložen na dobu jednoho roku. Rozsudkem krajského soudu v Mostě ze dne 23. února 1922 byl Ludvík H. uznán vinným přečinem nedokonaného podloudného vývozu dle §u 8 tr. zák. a §u 2 lit. b) zákona o podloudném vývozu, jehož se dopustil tím, že dne 10. srpna 1921 společně s Augustem L-em, ač pro přestupek podloudného vývozu již potrestán, pokusil se vyvézt asi 90 vajec v ceně 114 Kč bez potřebného povolení do ciziny, a odsouzen za to do vězení na 6 měsíců. Rozsudkem krajského soudu byl porušen zákon v ustanovení §u 2 lit. b) zákona o podloudném vývozu. Sankci tohoto ustanovení propadá pachatel, činí-li cena jím dopravovaných předmětů do ciziny více než 500 Kč — nebo, byl-li již jednou pro přestupek podle odstavce a) §u 2 zákona o podloudném vývozu trestán. První eventualita nepřichází v úvahu hledě k ceně vyvážených vajec (114 Kč). Není však splněn ani předpoklad druhý. Neboť dle jasného znění zákona vyžaduje se ku kvalifikaci podloudného vývozu jako přečinu, by pachatel pro přestupek podloudného vývozu byl již p o t r e s t á n a nikoli jen o d s o u z e n. Zde pak v době vynesení rozsudku krajským soudem nebyl na obžalovaném trest, jemu rozsudkem okresního soudu přisouzený, vykonán. Nikoli právoplatné odsouzení pro přestupek, nýbrž výkon trestu naplňuje podmínku, od níž činí zákonodárce odvislou přísnější kvalifikaci činu a přísnější potrestání pachatelovo. Kdyby zákonodárce byl zamýšlel podrobiti pachatele potrestání pro přečin již v tom případě, že se přes právoplatné o d s o u z e n í prohřešil opětovně proti zákazům zákona o podloudném vývoze, byl by tomuto svému úmyslu dal zajisté nepochybný výraz, jako na příklad v zákoně o trestání válečné lichvy ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n., kde v ustanoveních §§ 7 až 11 důsledně a přesně rozeznává mezi o d s o u z e n í m a p o t r e s t á n í m. I důvodová zpráva právního výboru k zákonu o lichvě svědčí o tom, že zákonodárce s rozmyslem užívá obou výrazů. Pravíť se tam, že při stanovení nové skutkové podstaty zločinů bylo vedoucí myšlenkou, že ke kvalifikaci přečinu postačí, byl-li pachatel pro jakoukoli formu předražování jednou právoplatně o d s o u z e n, ale že ke kvalifikaci zločinné je třeba, by na něm aspoň jednou pro p ř e d r a ž o v á n í již t r e s t b y l v y k o n á n a že přes to se opět prohřešil. Poněvadž v zákoně o podloudném vývoze nelze nalézt opory pro předpoklad, že zákonodárce výrazu »trestán«, v §u druhém opětovně použitému, chtěl

dáti jiný smysl, než jaký se mu dle všeobecné mluvy přikládá a jaký mu zákonodárce sám dává i v jiných zákonných ustanoveních (§§ 44 c), 263 b), 176 II. a) tr. zák., zákon o lichvě), jest odsouzení Ludvíka H-a krajským soudem pro přečin nedokonaného podloudného vývozu právně pochybeným, poněvadž vinník za správného použití zákona měl, hledě k ceně vyvážených předmětů potřeby, uznán býti vinným pouze přestupkem §u 8 tr. zák. a §u 2 lit. a) zákona o podloudném vývozu.

Čís. 1206.

Jde o zpronevěru v úřadě (§ 181 tr. zák.), zadržel-li si průvodčí vlaku státních drah doplatky na jízdné, vybrané za jízdy.

(Rozh. ze dne 5. května 1923, Kr II 823/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Rudolfa Sch-a, Antonína Č-a, Jindřicha Ž-a a Josefa K-a do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 14. srpna 1922, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem zpronevěry v úřadě dle §u 181 tr. zák.

Důvody:

Všem zmatečným stížnostem společnou je námitka, že napadeným rozsudkem jednání obžalovaných nesprávně podřaděno bylo skutkové podstatě zločinu zpronevěry v úřadě dle §u 181 tr. zák. Zmateční stížnost obžalovaných Rudolfa Sch-a a Josefa K-a namítá, dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 9 a) a 10 §u 281 tr. ř., že nalézací soud neprávem přiznal stěžovatelům povahu veřejných úředníků (zřizenců) ve smyslu §u 101, 181 tr. zák. Dle názoru zmateční stížnosti není železniční provoz povahy veřejnoprávní, ježto se jedná o podnik hospodářský, provozovaný — při drahách soukromých — i osobami soukromými a vliv státu a jeho zájem není při státních drahách o nic vyšším ani obecně důležitějším, než při drahách soukromých. Pro železniční zřizence neplatí prý ani předpisy, platné pro zaměstnance státní, z jichž statusu jsou výslovně vyňati. Ani okolnost, že příjem dráhy plyne do pokladny státní, nedodává prý povolání obžalovaných rázu veřejnoprávního, neboť úkonem vládním nesluší dle zmateční stížnosti rozuměti každou činnost, jejímž účelem je zvýšiti státní příjem, nýbrž pouze takovou činnost, jejímž účelem (předmětem) jest nějaký úkol veřejnoprávní. Připomenouti dlužno, že zmateční stížnost z důvodů zmatečnosti, jichž se dovolává číselně, uplatňuje svými vývody ve skutečnosti pouze důvod zmatku čís. 9 a) §u 281 tr. ř. neboť, namítajíc, že nalézací soud podřadil trestný čin stěžovatelů neprávem skutkové podstatě zločinu dle §u 181 tr. zák., neuvádí, kterého jiného trestního ustanovení bylo by na čin ten použiti bývalo, a zní také konečný návrh její v ten smysl, aby byli stěžovatelé od obžaloby pro zločin dle §u 181 tr. z. osvobozeni. Zmateční stížnost obžalovaného Antonína Č-a opírá se o důvod zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř. a dovozuje, námitky blíže